

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schovelin: Jeg ønsker blot overfor den højtærede Finansminister at sige, at Betydningen af Nationalbankens Guldbeholdning er en dobbelt. Man kan vel sige, at naar det menes, at man ikke alene kan udstede indtil dobbelt saa mange Sedler, som der er Dækning for i Guld, men endog indtil 3 Gange saa mange, maatte den Guldbeholdning, som haves, være rigelig, men det er for det første allerede af den Grund ikke rigtigt, som Nationalbanken i Juli Maaned maatte regne med den bestaaende Lov, hvorefter Dækningsforholdet endnu var Halvdelen og ikke Trediedelen. Men dernæst, og det er for mig det afgørende, har Nationalbankens Guldbeholdning ligesom enhver stor seddeludstedende Banks Beholdning det Formaal foruden at tjene som Sikkerhed for Seddeludstedelsen at være en national Krigsfond, en Reserve under meget vanskelige Forhold. Kommer der særdeles vanskelige Forhold, gælder det udelukkende om at have Guld, fordi Guld til syvende og sidst er den eneste Verdensmønt, man kan faa noget for. Derfor eksisterer den tilsyneladende Modsigelse, som den højtærede Finansminister synes at spore i mine Bemærkninger, i Virkeligheden ikke. Medens jeg vil mene, at der er en tilstrækkelig stor Guldbeholdning i Nationalbanken til, at man i Ro kan imødesee en endog meget betydelig Udvidelse af Seddeludstedelsen, mener jeg, at Guldbeholdningen som Nationalreserve under vanskelige Forhold er meget for lille.

Finansministeren (Brandes): Maa jeg dertil sige, at i Juli Maaned var Nationalbankens Guldbeholdning netop, hvad den skulde være, som det ærede Medlem ogsaa maatte indrømme, og den var vist endda noget større, end det egentlig krævedes af Hensyn til Seddeludstedelsen. Men naar det ærede Medlem mener — og jeg giver ham Ret deri —, at der i og for sig ikke er Grund til, at den danske Seddelbank skal være anderledes stillet end andre Seddelbanker, og at der derfor kunde være god Rimelighed for, at man gik til den Bestemmelse, at Guldbeholdningen kunde være ikke Halvdelen, men blot Trediedelen af Seddelbeløbet, vilde der, hvis en saadan Bestemmelse tænkes vedtaget, i Virkeligheden ikke være stor Grund for Nationalbanken til at have en øget Guldbeholdning, og naar det ærede Medlem — jeg

synes ogsaa med Rette — gjorde gældende, at denne Guldbeholdning havde to Formaal, for det første at være en Seddel-dækning og for det andet at ligge som en Nationalreserve, er det egentlig ikke Maa-den til at forøge den at træffe en saadan Bestemmelse, som det ærede Medlem, ligesom jeg, mener, der kunde være Rimelighed for, thi man kan ikke tænke sig, at naar Nationalbanken har denne Ret til at have liggende en saa stor Guldbeholdning, som den i Øjeblikket har, at den saa blot af Hensyn til, at det er Landets Reservefond, om jeg saa maa sige, der ligger i Guldbeholdningen, skulde forøge denne, fordi man dog ikke altid regner med, at der kan komme til at foreligge ganske overordentlige Tilstande, og derfor er det, jeg mener, at man maa tage Nationalbanken, som den er. Det er et privat Aktieselskab og ikke en Statsanstalt. Man kan diskutere, om dette er heldigt eller ej, men saadan er det nu en Gang, og jeg maa endog derom sige, at Statens Indflydelse paa Nationalbanken er overordentlig ringe. Der er nok en kongelig Bankkommissær, men han har egentlig kun at paase, at alt i Banken gaar juridisk lovligt til, medens den øvrige Forbindelse, Staten har med Nationalbanken, beror paa, hvorvidt Finansministeriet staar i mere eller mindre umiddelbar Forbindelse med den med Hensyn til Finanserne. Ellers er der ingen Forbindelse.

Ganske vist udnævner Kongen efter Indstilling fra Ministeren to Medlemmer af Direktionen. Man skulde tro, at Meningen dermed var, at disse to Medlemmer saa at sige skulde repræsentere Statens Interesser, hvis der var saadanne, indenfor Direktionen, men efter min Erfaring — jeg mener ikke: i dette Øjeblik som Finansminister, men efter hvad jeg i det hele ved derom — har det ingen Sinde været saaledes, at Medlemmer, der er valgte af Staten ind i Nationalbankens Direktion, har følt sig som Personer, der skulde varetage Statens Interesser i Nationalbanken. Det var jo muligt, at dette kunde finde Sted, det var ogsaa muligt, at det kunde have været Meningen, men man har da i alt Fald glemt at sikre sig det. Man har ingen Sinde, tror jeg, fra Statens Side, ikke heller fra Rigsdagens Side, udtalt, at disse Mænd vælges ind i Direktionen for der at sidde som Statens Repræsentanter. Paa den anden Side ved jeg egentlig ikke, hvad de er der for, naar det ikke er af denne Grund. Naturligvis er der da god Mulighed for at skaffe enten udmærkede